

La lluita pel dret d'autodeterminació implica:

Desemmascarar les maniobres de la burgesia catalana (CiU)

DEFENSAR UN PROGRAMA SOCIALISTA, REVOLUCIONARI I INTERNACIONALISTA

La crisi capitalista mundial, la més greu des dels anys 30, i la brutal ofensiva dels capitalistes estan provocant una rebel·lió social de caràcter internacional. Som davant d'aixecaments i mobilitzacions de masses (Grècia, Portugal, Brasil, Turquia, Egipte) que, en molts casos, estan representant un desafiament obert al poder polític i econòmic de la burgesia. Hi ha un qüestionament cada cop més estès del capitalisme, de les seves institucions i de totes les formacions polítiques que, obertament o de manera sol·lapada, estan sostenint el sistema. Catalunya, a l'igual que la resta de l'Estat, no està al marge d'aquest procés.

LA QÜESTIÓ NACIONAL A CATALUNYA

Des de fa tres anys, hem viscut un estat de mobilització gairebé permanent: tres vagues generals, el 15M, les mareas (la groga, la blanca...), la lluita exemplar de la PAH, les vagues d'estudiants, els miners... Ha estat una resposta magnífica del moviment obrer i la joventut a una ofensiva sense precedents d'atacs i contrareformes per part de la burgesia i els grans capitalistes. Una lluita que, per força, continuarà, s'aprofundirà i s'intensificarà. I és en aquest context en què hem de situar-nos per defensar una alternativa de classe, socialista i internacionalista a la qüestió nacional a Catalunya.

Com a revolucionaris, com a socialistes, com a lluitadors contra qualsevol tipus d'opressió nacional, el Corrent Marxista El Militante defensa el dret d'autodeterminació de Catalunya, així com el de Galícia i d'Euskal Herria. I en el context actual, aquesta defensa passa, en primer lloc, per desmarcar-nos completament de la demagògia de CiU i en el seu cas del PNB, per denunciar amb total claredat i contundència les seves maniobres i els seus objectius reals.

El gir "independentista" de Mas, des de la Diada de l'any passat, té objectius polítics molt clars: eludir la seva responsabilitat en la política de retallades socials i agressions contra la classe obrera i la joventut; amagar els seus atacs als drets democràtics i el seu recurs permanent a la repressió policial contra les protestes i mobilitzacions socials; pretén esborrar de la memòria col·lectiva la seva política sistemàtica i intensa de pactes amb el PP i desviar l'atenció dels escan-

dalosos casos de corrupció que impliquen als seus màxims dirigents. Per descomptat, també pretén obtenir una major part dels pressupostos per a beneficiar a l'empresariat català i, per un altre costat, crear il·lusions en un projecte "independentista" com a forma de sortir de la crisi, deixant intacte el poder de l'oligarquia financera i industrial catalana. Lamentablement, els dirigents del PSC, ERC i dels sindicats (UGT i CCOO) s'han subordinat a les maniobres de CiU, mentre Mas es frega les mans esperant així tallar la contestació social massiva a la seva política econòmica i social.

L'"ESTAT PROPI" DELS CAPITALISTES

Mas està venent la idea que amb un "Estat propi" capitalista Catalunya podria sortir de la crisi, evitar les retallades i garantir el benestar de la majoria de la població. En canvi, en una entrevista amb el periodista Jordi Évole feta a l'octubre de l'any passat, va deixar ben clar que en aquest eventual "Estat propi" que projecta CiU per a Catalunya ni es derogaria la reforma laboral, ni la reforma de les pensions, ni es revertirien les retallades a la sanitat, ni se suprimirien els peatges de les autopistes. Obvi. Fins i tot va reconèixer que la seva política econòmica seguiria totalment supeditada al capital financer alemany i francès, a qui, ni de broma, es voldria enfrontar. Igualment, en el pla militar, va defensar que Catalunya es recolzés per a la seva defensa en "exèrcits ja existents". El projecte "independentista" de Mas és descaradament submís amb els grans poders econòmics als que representa, com s'ha demostrat sempre que CiU ha governat la Generalitat.

Després del revès que es va endur la burgesia catalana i CiU a les eleccions anticipades del 25 de novembre de l'any passat, Mas va condicionar la convocatòria d'una consulta sobre el "futur de Catalunya" (amb un contingut i unes implicacions completament difuses) al suport d'ERC a la seva política de retallades socials (força concretes). La maniobra va ser molt clara i a la pràctica els dirigents d'ERC l'han acceptat, esdevenint còmplices de la política antisocial de la dreta. A finals de l'estiu, el govern de CiU ha anunciat la pròrroga dels pressupostos de 2012 amb una retallada addicional de 2.000 milions d'euros, fet que implicarà un nou salt en el procés de deteriorament de la sanitat i l'educació públiques i altres prestacions socials. En qualsevol moment, amb qualsevol excusa, fins i tot per la pròpia crisi interna que aquesta tàctica els està provocant, CiU podrà abandonar el seu pla "independentista", modificar el calendari previst de la consulta o fer qualsevol altra maniobra. L'anunci d'unes "eleccions plebiscitàries" per al 2016 si Rajoy no permet la consulta confirma aquesta anàlisi. El que seguirà sent real i efectiu seran les dramàtiques conseqüències socials de la política econòmica de CiU.

LES RETALLADES ES PODEN ATURAR!

El govern de CiU no és un govern fort. És un fet incontestable que si tots els dirigents de partits que es diuen d'esquerreres neguessin el seu suport parlamentari a CiU, el govern de Mas cauria immediatament. Des del punt de vista de l'ambient polític, la majoria de la societat està en contra de les retallades. A Catalunya s'han succeït mobilitzacions massives en defensa de la sanitat i l'educació públiques, les vagues generals van ser tremendament participatives i la disposició a la lluita segueix estant intacta. Les provocacions contínues contra els sentiments del poble català per part del govern del PP i dels sectors més reaccionaris de l'aparell de l'Estat no haurien de ser capitalitzats per CiU, ni tan sols per ERC, si les organitzacions de classe i d'esquerreres a Catalunya adoptessin un programa de ruptura amb el capitalisme i de defensa real i conseqüent de tots els drets democràtics del poble català, incloent, per descomptat, el dret d'autodeterminació.

En canvi, és evident que ni ERC (que directament està sostenint al govern de CiU) ni el PSC estan per la labor de propiciar la caiguda de CiU. Els dirigents de CCOO i UGT, tant a Catalunya com a la resta de l'Estat, estan apostant descaradament per la pau social i la seva tàctica sembla tenir com a objectiu fonamental evitar a tota costa un esclat social que tingui implicacions revolucionàries que escapin al seu control. La renúncia a una actitud combativa i els errors polítics per part dels dirigents d'aquestes organitzacions, tant en el pla de la mobilització com en l'ideològic, és el que permet a CiU, malgrat la seva debilitat

i la seva crisi, mantenir-se en el govern i prendre la iniciativa en el front polític. Les CUP, ICV i EUiA, correctament, han denunciat la política econòmica i social de CiU, però han d'anar més lluny i trencar tot acord amb CiU sobre la qüestió del dret a decidir i la llengua. Pensar que es pot defensar el català pactant resolucions i arribant a acords amb CiU és un error. Encara més quan Rigau s'ha caracteritzat per atacar de manera salvatge l'educació pública. Una política de front patriòtic o nacional no més serveix per donar constantment oxigen a CiU.

ACABAR AMB EL PODER DELS BANCS I DELS MONOPOLIS. PER UNA ALTERNATIVA SOCIALISTA I INTERNACIONALISTA!

Avui més que mai la lluita contra l'opressió nacional necessita ser internacionalista. Els problemes dels oprimits a Catalunya són els mateixos que els problemes dels andalusos, gallecs, bascos, grecs, portuguesos, turcs, egipcis o brasilers. El poble català, com cap altre poble oprimat, mai podrà ser verdaderament amo del seu destí mentre les palanques reals del poder econòmic i polític estiguin al servei de la classe dominant, sigui espanyola, catalana o alemanya. Per això la lluita pel dret d'autodeterminació està totalment vinculada amb la lluita pel socialisme, per una societat en què la banca i els grans mitjans de producció estiguin nacionalitzats, sota control dels treballadors i funcionant dins d'un pla que tingui com a objectiu garantir el benestar, la cultura i la llibertat de la gran majoria de la població, no els beneficis d'una ínfima minoria.

Avui és més urgent que mai construir una alternativa revolucionària, socialista i internacionalista per fer front a l'ofensiva de la burgesia i a les seves maniobres, i així garantir que la classe obrera de Catalunya, de la resta de l'Estat i de tota Europa, pugui desplegar tota la seva força portant a terme la revolució i la transformació socialista de la societat.

Militant
CORRENT MARXISTA REVOLUCIONARI

**Uneix-te al Corrent
Marxista El Militante**

www.militant.cat
www.elmilitante.net

• Barcelona: C. Reina Amàlia, 6 baixos · 933 248 325 · barcelona@elmilitante.net
• Tarragona: 660 721 075 · tarragona@elmilitante.net • Girona: 657 212 367